

en Overenskomst mellem det paagældende kommunale Fattigvæsen og Bestyrelsen for „de fattiges Kasse“ bestemtes, at den særlige Hospitalstavle skulde bortfalde, imod at sidstnævnte Kasse overtog Udredelsen af Afgiften til Hospitalet, hvilken Overenskomst imidlertid for at være gyldig maatte forsynes med Approbation.

I Lov om Menighedsraad af 15. Maj 1903 § 20 er det nu fastsat, at Menighedsraadet til Fremme af en fri kirkelig Fattigpleje skal forvalte, hvad der indkommer i Kirkens Bøsser, Fattigtavler og Blok, hvilke Midler hidtil paa Landet og i Købstæderne have været henlagte til de ved Lov af 8. Marts 1856 oprettede „de fattiges Kasser“. Det Spørgsmaal er da paa ny opstaaet, hvem der herefter skal betale Afgiften til Helsingørs Hospital. Hvor der stadig maatte ombæres en speciel Tavle, maa dette uden Tvivl fremdeles være det kommunale Fattigvæsen; men hvor dette ikke er Tilfældet, kan Tvivl rejses, om Afgiften skal udredes af den fri Fattigkasse eller af Menighedsraadet, eller om den mulig bør falde tilbage paa det almindelige Fattigvæsen, der stadig har haft Forpligtelsen til at udrede, hvad der mulig maatte mangle i det fastsatte Fixum, naar der ikke indkom det tilstrækkelige i Bøsserne.

Da saaledes nu Forholdet er blevet saa indviklet, at det er vanskeligt at bestemme, hvem der egentlig skal betale Afgiften, vil det vistnok findes hensigtsmæssigt, at dette forholdsvis ringe Beløb overtages af Statskassen, saa meget mere som, naar man ser hen til Afgiftens foran omtalte Oprindelse, det dog sikkert vil indrømmes, at Forpligtelsen til Udredelsen af denne Afgift nærmest maa siges altid at have paahvilet Staten, og at man i nyere Tid ikke vilde være gaaet til at søge Resourcer for Erstatningen til Hospitalet ad den Vej, som man her er slaaet ind paa. Den kirkelige Goddædighed stiller i vore Dage saa store Krav til Menighedernes Medlemmer, at det vilde være ganske urimeligt, om den fremtidig blev belempret ogsaa med denne Afgift, ligesom der allerede længe har været noget urimeligt i

den Maade, hvorpaa Afgiften har været opkrævet. I saa Henseende er Forholdet nemlig det, at Afgiften indsendes af Sognepræsterne herredesvis til Provsten, der da paa Landemodet indbetaler den til Biskoppens Amanuensis, som besørger den videre til Hospitalet, en Ordning, der i Praksis har ført til, at Afgiften adskillige Steder faktisk betales af Sognepræsterne, skønt disse ingen Pligt have til at staa i Forskud for, endsiges til endelig at udrede Afgiften. — Følgen af Statens Overtagelse af denne Afgift maatte selvfølgelig blive, at de Tavler, som endnu i enkelte Kirker maatte ombæres til Helsingørs Hospital, fremtidig maatte bortfalde, hvad i og for sig ogsaa maatte anses for heldigt.

I Henhold til foranstaaende anmodede Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet overensstemmende med sin mundtlige Aftale med Indenrigsministeren ved en Skrivelse af 30. Januar 1904 det af Landstinget nedsatte Udvalg angaaende Forslag til Lov om Tilskud til „de fattiges Kasser“ om at ville tage under Overvejelse, om det ikke vilde være hensigtsmæssigt og i og for sig stemmende med Retfærdigheden, at der til 2den Behandling i Landstinget af Forslag til Lov om Tilskud til „de fattiges Kasser“ stilledes det fornødne Ændringsforslag til, at den ved aabent Brev af 1. September 1661 anordnede og ved Reskript af 6. November 1739, Post III. 10, nærmere fastsatte Afgift til Helsingørs Hospital fremtidig kunde udredes af Statskassen, og at i Forbindelse hermed den særlige Tavle for Hospitalet, der endnu maatte ombæres i enkelte Købstads- og Landsbykirker, herefter bortfaldt. I sin over dette Lovforslag afgivne Betænkning (Rigsdagstidenden, Tillæg B, Sp. 969—78) har Udvalget udtalt, at det er enigt i, at der er Grund til, at denne Afgift overtages af Statskassen, men Udvalget har dog ikke fundet, at dette Lovforslag, især med den foreslaede Tidsbegrænsning, egnede sig til at indeholde Bestemmelse herom. I Henhold hertil har Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet fundet det rigtigt at søge Forholdet ordnet gennem nærværende Lovforslag.